

Зніми, якщо зможеш, што-ри, оскільки скло від тепла може тріснути, і вогонь знайде на що перекинутися. Відстав від вікон усі предмети, які можуть загорітися.

Облий підлогу та двері водою, таким чином температура у приміщенні буде знижена... Якщо загасити своїми силами місце горіння ти не зможеш, негайно залиш оселю».

Отже, починалося все, як-що пам'ятаєте, із загоряння

телевізора. Але, судячи з усього, доки малюк перекривав газ, вимикав електропостачання, наповнював водою усі ємкості у квартирі, знімав штори та пересував предмети, кімната перетворилася на справжнісінький крематорій! Та автори посібника не залишили малюка наодинці й морально «підтримали» його у тяжкий час: «Не бійся! Сильне відчуття страху, паніки може стати причиною значних жертв».

Особливе місце займають яскраві листівки, які наочно пропагують крайню потребу в дотриманні правил пожежної безпеки. Особисто мені запам'яталася листівка із зображенням шикарної жінки у яскравій нижній білизні, яка млосно розкинулася на широкому ліжку. Красуня тримала у витончених руках цигарку та випускала при цьому сизі клубки тютюнового диму. Надпис на листівці «Не палить у ліжку!» збурило протилежне

бажання: закурити й прилягти поруч із спокусницею.

На щастя, такі недоречності все-таки є винятком із правил, але вони дають привід не лише всміхнутися, а й замислитися над тим, що такі «витвори мистецтва» читаємо не лише ми, а й пересічні громадяни.

Ігор ГОНЧАРЕНКО,
м. Донецьк
Малюнок
Артема ПЛАТУХІНА

У ОПОЛОНЦІ... ЗА НАКАЗОМ «ШКОЛИ АБВЕРА»

Років із двадцять тому я, повіривши другові, у січні опинився в Каховці Херсонської області. Товариш переконував, що в розпал зими там на нас чекає друга молодість.

Спочатку мені все здалося загадковим та цікавим. Загальним оздоровленням займалася група екстрасенсів. Для цього було орендовано спорожнілий узимку дитячий табір на березі Дніпра. Всі вправи (а серед них були вельми екзотичні, про що мова далі) супроводжувалися бадьорими маршами і продовжувалися для групи оздоровлення із тридцяти відпочивальників від 7- до 20-ї години. Гречана каша, гарбузовий сік і пісний борщ... Оце й усе меню. За десять днів перебування в «Школі абвера» (так ми назива-

ли цей оздоровчий заклад) я схуд на шість кілограмів.

Найбільше запам'яталися ходіння босоніж по битому склу, кидання кинджала за типом Alles ind Deutschland у живіт, лежання горілиць на гострих цвяхах з тридцятикілограмовою каменюкою на животі. Найяскравіші враження залишилися від стрибка в ополонку на Дніпрі, де температура води не перевищувала плюс 1°C, а в повітрі мороз сягав 15°C зі знаком мінус. Було це якраз на Водохреща. Підвели нас до води, немов на розстріл, шеренгою, і за командою «Стрибок!» всі шугнули з головою в крижану купіль.

Перше враження – ніби потрапив на той світ. Через 10 секунд міцні руки тренера витягнули на лід. І... що найдивніше, не треба було ніяких зігріваль-

них напоїв, чаїв або кави. Все тіло палало вогнем, і я пішки у самих тільки плавках пішов до залу тренувань метрів за 100-150. Перед входом у будівлю зняв з волосся крижану «шапочку», а задубілі плавки стягнути було не просто. Це, звичайно, супроводжувалося сміхом інших вихованців «Школи абвера». Таку процедуру потім повторили ще п'ять разів, і запам'яталася вона мені на все життя.

Через десять днів я, щасливий, що все скінчилося, радо кинувся в обійми начальника обласного управління пожежної охорони Мирона Степановича Буби, який приїхав забирати мене з «добровільної неволі». Ось такі були мої «водохреща».

Олег ВОЛОДИМИРОВ
Малюнок
Артема ПЛАТУХІНА